

דבר אמר יושבי חיל און אלו בעלי תשובה שנמנעו עצם מאוזם חטא הרשעים. ומשום שאדם הראשון שב בתשובה לפני רפונו, יושב [עט] על אותו שנמנעו מחתאים והם בני חיל, כמו שנאמר (תהלים לט) ארעה מה חיל אני. ולכן הוא יושב בשער גן העדן ושם בצדיקים שבאים באotta דרך של גן עדן.

בא ראה מה בתוב, אמרתי לא אראה יהה. וכי מי יכול לראות יהה? אלא סוף הכתוב מוכית, שבתוב יהה הארץ החיים. בא ראה, כשהנהנשות עלות למקום צורו החיים, שם נהנים בהר של האספקלריה שמאירה מהמקום העליון של הפל. ואלו לא התבלשת הנשה בהר של לבוש אחר, לא תוכל להתקרב ליהוות את אותו הארץ. וסוד הדבר - כמו שנוננים לנשמה לבוש שמתלבשת בו לעמד בעולם הזה, אך גם נוננים לה לבוש של זהר עליז לעמד בה באותו עולם ולהסתכל בתוך אותה אספקלריה שמאירה מותו אומה הארץ החיים.

בא ראה, משה לא יכול להתקרב להסתכל بما שהסתכל אלא בשחתלבש בלבד אחר, כמו שנאמר (שמות כד) וילא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. ותרגומם באמצאות הענן. והتلبس בו כמו שמתלבש בלבד. ולכן שם ומשה נגע אל הערפל אשר שם האלים, וכחותם (שם כד) ויבא משה בתוך הענן וגוי. ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה, יוכל להסתכל بما שהסתכל.

במו זה מטלבשין נשמהון דעתיקיא הצדיקים באותו העולם בלבד בלהוא עלמא בלבושה בגונא

דבר אחר יושבי חיל און מריהון דעתשובה דמנעו גרמייהו מאנון חוביון דעתיקיא. ובгинז דאדם הראשון פב בתובתא קמי מאיריה. יתיב (נ"א עט) על און דאתמןעו מהוביהון ואון בני חיל. כמה דאת אמר, (תהלים לט) ארעה מה חיל אני. ובгинז קב איהו יתיב לרעה דגנטא דען וחדי בהו דעתיקיא דעתין בההוא אורחא דגנטא דען.

הא חיז, מה כתיב אמרתי לא אראה יה. וכי מאן יכול למחמי יה. אלא סופה דקרה אוכח דכתיב יה באין חמימים. פא חיז, כד סלקין נשמתין לאטר צורא דמי. פון מתחן בזורה דאספקלריה דנירה דניר (דף סו עט) אמר עלאה דכלא. ואילו לא מתלבשא נשמתא בזורה דלבושא אחרא לא תיכול לאתקרבא למחיי ההוא נהורא. וריזא דמלחה כמה דיבבי לנשmeta לבושא דמתלבשא ביה למיקם בהאי עצמא. בכינמי יהבי לה לבושא דזורה עלאה למיקם ביה בההוא עלמא ולאספכלא בגו ההוא אספקלריה דנירה מגו ההוא ארץ חמימים.

הא חיז, משה לא יכול לקרבא לאספכלא במבה דאספכל אלא כד אתלבש בלבושא אחרא כמה דאת אמר (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. ותרגומם במציאות ענן. ואתלבש בה פמאן דעתלבש בלבושא. ובгинז דא (שמות כד) ומזה נגע אל הערפל אשר שם האלים וכתייב, (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן וגוי. ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה ויכיל לאספכל במה דאספכל.

בגונא דא מטלבשין נשמהון דעתיקיא בלהוא עלמא בלבושה בגונא

כמו של אותו העולם, שלא יתנהג אלא בלבוש כמו זה, ועומדים להסתפל באור המPAIR באומה הארץ חמימים. וזהו יהה הארץ חמימים, שהיה סביר שלא יזכה לאותו אור ולאותה הסכלות, מושם שהנבר השופע מפסיק אותו ולא הוליד. לא אבטיח אדם עוד - זה אדם הראשון, כמו שנתבאר.

ובכל זה لماذا? כי אמר לו הנביא, כי מת אתה - בעולם הזה, ולא תחיה - לעולם הבא. משום שמי שלא [הה] מולד בנים בעולם הזה, קשיזא מפנו, מנדרשים אותו מכל מה שאמרנו, ולא שורה לאותו אור המPAIR בכל שמו וכל שמו לשאר העמים ושאר בני האחים]. ומה חזקיה שהיתה לו זכות אבות והוא ופאי צדיק וחסיד כך, כל שפנ מי שאין לו זכות

אבות וחוטא לפניו רבונו. הלבוש היה שאמרנו הוא [הה] מה שאמרו החברים, חליך של רבען שפתלבים בו באותו העולם. אשרי חלוק של הצדיקים שנגנו להם הקדוש ברוך הוא פה טובות ועתינות לעולם הבא, עליהם כתוב יעשה כן עין לא ראתה אליהם זולתו. עשה למחפה לו.

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. ובי יהודה פתח, (במדבר כ) הימה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את ה' ויקדש בהם. וכי במקום אחר לא רבו בני ישראל את ה'? מה שונה כאן שארם הימה מי מריבה, ולא שאמר הימה מי מריבה, ולא אחרים? אלא מי מריבה הלו כי ונדי שנותנו כה וחזק לבعلוי מדין להתחזק. משום שיש מים מתוקים ומים מרירם. יש מים צלולים ויש מים עכירים. יש מים שלום ומים קטטה. ועל זה, הימה

זה הוא עלמא דלא יתנהג אלא בלבוש**א** בהה*ה*ו**א** בגוֹנָא דא וקיימי לאסתפלא בנהורא דנהיר בהה*ה*ו**א** ארץ חמימים. וזהו יהה הארץ חמימים. דהוה סביר דלא יזבי לההוא נהירא ולההוא אסתפלותא בגין דנהירא דגיגיד פסיק ליה ולא אוילד. לא אבטיח אדם עוד דא אדם

קדמאות במא דאתמר.

ובכל דא למה. בגין דאמר ליה נביאה כי מת אתה בהאי עלמא ולא תחיה לההוא עלמא. בגין. דמן דלא (הה) אוילד בגין בהאי עלמא, פד נפיק מגיה מתרכין ליה מכל מה דאמון. ולא שרייא למחרמי בההוא נהירא דנהיר (כל שפנ ובל שפנ שאר עמא ושאר בני נשא). ומה חזקיה דהוה ליה זכות אבות ואיה זבחה צדיק וחסידא כך. כל שפנ מאן דלית ליה זכות אבות וחטי קפמי מאריה.

האי לביישא דקאמון אייהו (איו) מה דאמרו חביריא חלוקא דרבנן דאטלבייש**ו** בההוא עלמא. זבחה חולקיהון דצדיקיא דגנינו לוז גדרש**ו** בריך הוא בפה טבין ויעידונין לההוא עלמא, עלילתו כתיב, (ישעה ס) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחרפה לו:

ואני הנני מביא את המבול מים על הארץ. רבבי יהודה פתח (במדבר כ) הימה מי מריבה אשר רבוי בני ישראל את ה' וייקדש בהם. וכי באתר אחרא לא רבוי בני ישראל את ה'. מא שנא הכא דקאמר הימה מי מריבה ולא אחרניין. אלא הני מי מריבה הוא ורקאי דיהבו חילא ותוקפא למאריהון דידייא לאתפקפא. בגין דאית מיין מתקין ואית מיין מרירן. אית מיין צליין ואית מיין עכירן. אית מיין שלם ואית מיין קטטה. ועל דא הימה מי